

cudzinečnosť

Anna Siedykh

f . a . c . e

намагаюсь писати¹

але

натомість

споглядаю небо

такі багряні островки розлились

як плями на дитячій сукенці з фотографії

¹ snažím sa písať / ale / namiesto toho / sledujem oblohu // karmínové ostrovy sa rozlievajú / ako škvrny na detských šatách z fotografie

chcela by som rozprávať o vnučke a starkej, o jej mäkkých dlaniach
ako obe vstávali za tmy v nočných košeliach bosé
ako sa im nohy strácali v čiernej tráve zbierali vodné perly
ako sa telo tichého dievčatka pokojne ponáralo
do záhradnej vane obklopenej čerešňami marhuľami slivkami
ako jej černeli prsty od orechovej mladosti
nechty od skúmania tvrdosti pôdy

stojí v pamäti zahalená do bielych závesov padajúcich lupeňov
z prastarej višne
pozerá dopredu pripravená na objatie neistotou sveta

namiesto toho sú však moje slová zakaždým ťažšie
odvejú sa do spleti údernej pravdy
a padajú padajú padajú ako bomby

ногам у цій землі черство²
не проростуть
пояснюю вперто чесно ховати нічого
та й ніде
питають

*як тобі тут
чи прижилася*

мовчки оголою ліву руку
там нова родимка
вийшла вітати сонце
а на правій
усе ще роздуваються синці від пальців
навпроти пульсує подряпина
спогадка про шматочок скла
вікна виявляється не лише для захисту
під коліном у згині скалка
навмисне не витягую
з кожним кроком згадую дім

питають
чи прижилася
щораз відводжу погляд
не здатна впоратися з
озерами очей

² nohy v tvrdej pôde / nevyklíčia / vysvetľujem úprimne že nie je
čo skrývať / ani kde / pýtajú sa / ako sa ti tu darí / už si sa usadila? /
potichu odhalím ľavú ruku / je tam nové znamienko / vyšlo von
privítať slnko / a na mojej pravej ruke / ešte stále opúchajú modriny
od prstov / pred nimi pulzuje škrabanec / spomienka na kúsok skla /
okná neslúžia len na ochranu / pod kolenom mám črepinu
/ nevytiahla som si ju naschvál / pri každom kroku si spomínam na
domov / pýtajú sa / či som sa už usadila / zakaždým odvrátim zrak /
nedokážem sa vyrovnáť / s hlbinou jazier vo vlastných očiach

mytológia krajiny

tak pekne rozprávaš po slovensky
ani prízvuk nemáš
ani náznak prítomnej minulosti
možno len podľa priezviska
by sa dal odhaliť netunajší pôvod
odkiaľ je?

Z čudnej krajiny
ukrytej do vyblednutosti bájok
do vravy starších a múdrejších
píšu písmom privolávajúcim diabla
rozprávajú jazykom podobným tým druhým
rovnako sa aj žehnajú
tolko chudoby a slz
klebiet a výhovoriek
sa už nedá zniest'

je biela a plochá
je hlučná a zavadzajúca

zobrať ju na kolená
hojdať ľahko láskavo
učiť ju
učiť sa s ňou
dovoliť jej byť kým sa jej len zachce

a niečo aj znamená?

s – ako sloboda

ie – ako prítomnosť príbehov mŕtvych a živých poetov poetiek

d – ako domov

y – ako kovová chuť na jazyku

k – ako kanárik domáci

h – ako rebrík pre spomienky

možno sa ním raz dostanem na najvyšší strom svetla

a ostanem tam navždy

кордони безпеки

тепер тут усе зменшилося
стілець столи диван де дрімав дід
цей сад і ця собача буда
відстань від промерзлого порогу
до курника

ти стискала своїми
м'якими долонями
мої маленькі
мовчазно вела
через країни кімнат
поволі боязко як перший сніг
зачиняла двері рвучко
пресуючи передчуття і
доранкові млосні сутінки
ніжки плуталися в шерсті килимів
губилися в їхніх візерунках

кожен крок
набуття сили і водночас
її згасання

і ось ми
ув останній кімнаті
спробуй забути про світ
за цими стінами
акордеон рветься
реве передчуваючи смерть

наче з іншого життя
на мить
проривається свинячий крик
за вікном
багрянотеплими струменями світла
формується ще один день

hranice bezpečia

všetko sa tu zmenšilo
stoličky stoly
sedačka kde spával starý otec
záhrada a psia búda
vzdialenosť od premrznutého prahu
do chlieva

svojimi mäkkými
dlaňami stískala
tie moje malé
v tichosti ma viedla
cez krajiny izieb
pomaly nesmelo
ako prvý sneh
náhlivo zatvárala dvere
potláča predtuchy
ranný roztúžený súmrak
nohy sa zamotávali do koberca
strácali sa v jeho vzoroch

každý krok –
získanie sily a
zároveň jej stíšenie

sme v poslednej izbe
skús zabudnúť na svet
za týmito stenami

dotkla sa prstami
suchých klávesov
zahrala falošne

ako z iného života
na chvíľu
prerazí prasací krik

v červených teplých prúdoch svetla
sa tvorí ďalší deň

коли ми приходили³
кудись удвох і
вона починала говорити
то з її вуст випурхували
пташки червонопалаючі
залишали золоті шрами
у повітрі

і мене ніхто й ніколи
більше
не слухав

³ keď sme šli / niekam spolu a / ona začala rozprávať / z jej úst
vylietali / vtáky v červených plameňoch / zanechávali zlaté jazvy
/ vo vzduchu // a nikto ma už nikdy nepočúval

nepočúvať nepočuť nebyť počutou
krajinou človekom mestom miestom telom

naučiť sa toto remeslo odznova
načúvať počas západu slnka
počas rachotu neba príbehov srdc

stojíte pozeráte sa na seba
koľko ste mali spoločného
čo všetko ste stratili

dotýkať sa dlane so zavretými očami a
spomínať na krajinu detských výletov
nohy v studenom jazere
prsty splietajú poľné kvety do vencov
tvoja pamäť   moja pamäť

dovoľ mi znovu byť počutou